

Grith & Febbers vinhøstrejse til

TOSCANA

2.-11. september 2011

Grith & Febbers vinhøstrejse til

TOSCANA

2.-11. september 2011

Tekst, layout og produktion: Niels Febber Andersen
Fotos af Grith Hagel og Febber

Rådhusårnet i Siena. Martin Nyrop, der tegnede Københavns rådhus blev inspireret af Sienas.

TOSCANAS HISTORIE kort fortalt

Etruskernes fædreland

Toscana var oprindeligt beboet af etruskerne, som kaldte området omkring floden Arno for Etruria (Etrurien). På befaling fra Kejser Diocleziano i år 281 blev området døbt Tuscia (derfra regionens nuværende navn Toscana). Efter Romerrigets sammenbrud invaderes Toscana af barbarerne og overtages af den militære general Odoacre og Goti. Toscana isoleres og undgår at komme under byzantisk herredømme (535-553). Men overtages af magten fra nord Longobardi (568-774) og forenes med området omkring Lucca, som på dette tidspunkt regeres af Franchi'erne. Den første titel af marchese af Toscana gives til baronen Lucca Adalberto (845-898). Efterfølgende overtages titlen af den magtfulde familie Attoni (giá Canossa), som i 1052 forener riget med området omkring Modena, Reggio e Mantova. Nu opstår der stridigheder over alt i regionen og der sker en opsplitning af hele området i hundredvis af småstater.

Toscana samles

I en langsom proces genforenes Firenze med Pistoia (1301), Arezzo (1348), Pisa (1406) og Siena (1557). Genforeningen kan tilskrives den magtfulde familie Di Medici, som i løbet af perioden blev udnævnt som de endelige hertuger over området i 1532. Nu manglede hertugdømmet blot indlemmelsen af Lucca, Massa Carrara og kystområdet. Dette blev starten på et enorm kulturel vækst og opblomstring – den periode som sætter de største landmærker for den italienske renæssance.

I 1737 overgives magten over staten Firenze til familien Lorena. De opretholder hertugdømmet frem til 1859 (undtagen under Napoleons krige). Lorena familien skaber en voldsom økonomisk vækst for regionen. I 1860 erklæres Toscana som en del af staten Italien efter afholdelse af en folkeafstemning.

Livskvalitet i Toscana

Toscana betragtes ikke kun af italienerne men også af mange turister som en af de regioner i Italien, hvor man lever godt. Området er karakteriseret af en høj levestandard, hvor italienerne lever godt og behageligt. Toscana har store naturværdier og der er et socialt liv, hvor italienerne omgås hinanden i en atmosfære af venskab og samhørighed. I Toscana findes der også et velfunge-

rende sundhedssystem, uddannelsessystem og masser af kulturelle tilbud året rundt.

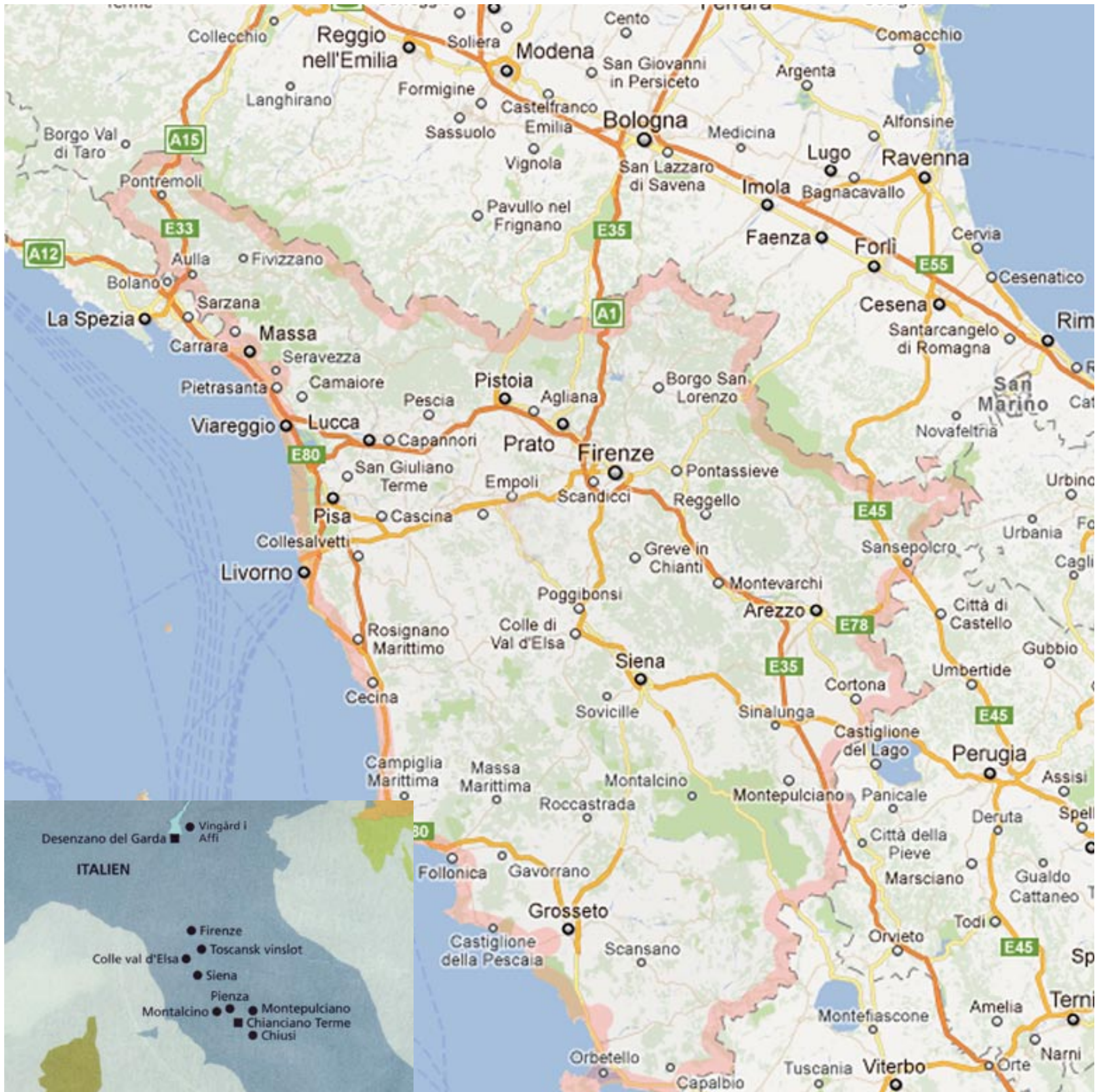
Kunst og historie

Der er en rigdom af kunstskatte i Toscana som ingen andre steder. Det er mængden af kunst og bygninger fra en rig fortid, der er med til at give hele regionen sit særpræg og som er med til at tiltrække turister fra hele verden året rundt. Udbuddet af kultur er meget stort – antallet af museer er det største i Italien (12% af Italiens museer befinder sig i Toscana). Der findes nogle af Italiens bedste universiteter og forskningsinstitutter i Firenze, Pisa og Siena. Desuden ligger Università per stanieri i Siena, hvor mange udlændinge tager til for at uddanne sig i det italienske sprog.

En del af Rådhuset i Siena med toppen af tårnet.

Til højre en af de gamle grænseovergange til det daværende DDR.

Undervejs gennem Tyskland holdt vi kørepause ved nogle rastepåder, og rejseleder Elin og chaufføren arrangerede vinsmagninger med vine fra nogle af de vingårde vi skulle besøge i Toscana. Udover at skænke vin var vores guide også god til at fortælle om de seværdigheder vi kørte forbi undervejs.

DAGBOG – In Vino Veritas

Nedskrevet hver aften, hvilket var nødvendigt, idet indtrykkene og oplevelserne ellers kunne være vanskelige at holde styr på
– specielt efter et af de mange vingårdsbesøg vi var på.

Vi havde overvejet en forårstur til Toscana med fly og leje en bil dernede. Den tur blev dog, af flere årsager, ikke til noget, så istedet bestilte vi en vinhøstrejse med bus, som vi havde fået tilbudt i en mail fra Gislev rejser.

Vi skulle køre fra Sjælør station den 2. september kl. 4.05 om morgenen, så vækkeuret ringede allerede kl. 2.45 – taxaen var bestilet til 3.15. For tidligt, for det tog kun 15 minutter – da der kun var én eneste bil på vejen derind – foruden vores taxa.

Vejret var klart og temperaturen 12 grader. Efter et par timers kørsel var vi i Kolding, hvor alle Gislevs busser fra hele landet mødtes og man skiftede til den bus man skulle med resten af turen. Vi fandt vores – en Nr. Nisum bus, hvor der stod ”Toscana – Vinhøstrejse”.

En lang drøj tur, men med passende spise- og drikkepauser undervejs. På et tidspunkt drejede bussen ind på

en tværmotorvej mod det gamle Magdeburg og Leipzig i det gamle Østtyskland, for at fortsætte sydpå ad gamle østtyske motorveje. Det skulle de aldrig have gjort, for den tværsvej var blokeret af vejarbejde og trafikken sneglede sig afsted og vi blev et par timer forsinket.

Undervejs så vi den gamle mur og nogle af vagt/skydetårnene. Vi holdt pause ved en af de gamle grænseovergange, som stadig er bevaret. Man blev mindet om den kolde krig og det kommunistiske, måske velmenende, men håbløse projekt. Da solen var ved at gå ned kørte bussen ind på en rasteplads og chaufføren og vores guide arrangerede en lille vinsmagning udenfor i den dejlige 27 grader varme luft.

Derefter fortsatte vi mod en lille by ved Ingolfstadt, hvor vi skulle have aftensmad og overnatte. Vi var først fremme 22.15, så det blev nærmest natmad.

Efter aften/natmad, et glas rødvin og i seng.

Vores første overnatning var i en lille landsby med navnet Kipfenberg i nærheden af Ingolfstadt i Sydtysskland.

Gennem Alperne

LØRDAG DEN 3. SEPTEMBER

Vi skulle spise morgenmad kl. 6.15, så vi stillede vækkeuret til 5.45. Det havde dog ikke været nødvendigt, for kl. 5.30 bimlede kirkeklokken i den lille by – meget højt, så alle blev vækket.

Efter et stort morgenbord med alt, hvad hjertet kunne begære i den retning, entrede vi bussen og kl. 7.15 kørte vi mod Østrig.

Det var tåget og kun 12 grader – samme temperatur som den første morgen hjemme, men hurtigt efter lattede tågen og vi kunne kl. 9.15 køre over grænsen til Østrig i fuld sol.

Det ene flotte view efter det andet bjergtog os, efterhånden som vi bevægede os op i Alperne.

Vejret var rigtig flot. Det var første gang vi kørte gennem Østrig uden at det regnede, så vi nød udsigten.

Klokken 11.15 passerede vi grænsen til Italien – efter at have kørt køkørsel med 5-10 km i timen de sidste 8-10 kilometer inden. Det var nu blevet rigtig varmt – 27-28 grader.

Chaufføren havde hørt at der var store trafikproblemer på motorvejen videre frem, så vi drejede af mod Venedig og kørte ad små hoved- og landeveje gennem småbyer og imellem Po-slettens ris-, grøntsags- og vinmarker. Undervejs arrangerede guiden to vinsmagninger med to af de Chianti-vine vi skulle ud at se, hvor bliver produceret samt smage på igen. Ved den sidste vinsmagning benyttede Febber sig af et godt tilbud ved rasteplassens shop – tre flasker Sangiovese di Romagna rødvin til halv pris.

Park hotel i Chianti i Tavarnelle, Val di Pesa – hjertet af Toscana – vores første hotel i Italien.

På grund af omvejene og trafikpropper ankom vi kl. 20.45 – nogle timer forsinket – til vores hotel i Toscana; ”Park Hotel Chianti”. Efter hurtig indtjekning på et fint værelse gik vi ned i en nærliggende restaurant, hvor vi fik en fin tre retters menu – Lasagne, Oksekødsret og Tiramisu. Det var tæskevarmt og udendørsbordene var optaget, men heldigvis fik vi et bord ved et åbent vindue. Vi betalte en flaske kold hvidvin til. Den var rigtig god, men alligevel billig. Meget bedre mad og vin end i vores forrige hotel i Tyskland.

Efter aftensmaden hyggede vi os på terrassen og nød den varme luft med dufte af forskellige krydderurter og lyttede til cikadernes sang og med flagermusene flyvende om ørerne. Vi snupede et par glas af den nyindkøbte italienske rødvin – den smagte rigtig godt.

Vingården Il Palagio

SØNDAG DEN 4. SEPTEMBER

Efter en god nats søvn blev vi vækket af vækkeuret klokken 8.15. Som meteorologerne havde lovet aftenen inden, var det overskyet, men det regnede dog ikke.

Efter en fin morgenmadsbuffet pakkede vi og gik ned til bussen. Inden vi steg ind var der fælles "medicinindtagning". Alle skulle lige have en dansk morgenbitter af forskellig navn. På vej op i bussen kom receptionisten farende og sagde, at vi og to andre par havde taget noget i barskabet på værelset uden at betale. Vi havde overhovedet ikke rørt det skab, for vi havde selv drikkevarer med på værelset. Vi nægtede selvfølgelig at betale og de andre par benægtede også, at de havde taget noget fra deres skabe. Vores guide gik med receptionisten tilbage til hotellet og fik klaret sagen. Jeg formoder, at det må have været rengøringspersonalet, der må have snuppet de manglende genstande i barskabene.

Efter dette intermezzo kørte vi afsted mod en vingård, hvor vi skulle smage forskellige af deres Chiantier. På vej op mod vingården, hvor vi skulle ind på nogle meget smalle stejle bjergveje – som Grith kaldte det; smalle cykelstier, gik det galt, da bussen skulle dreje i et hårnålesving. Den kunne ikke komme rundt og var lige ved at ryge i grøften. Det lykkedes chaufføren af få bussen manøvreret fri, og med mange gange frem og tilbage kom vi tilbage på stien. Herefter måtte chaufføren bakke de cirka 700 meter vi var kørt op ad bjergstien. Det gik, og han fandt en anden – meget bedre vej – til vingården. Bussen havde fået en del ridser på den ene side, da den røg helt ind i et buskads.

Vores første vingårdsbesøg var på Il Palagio. Her har der i over 300 år været produceret vin og olivenolie.

Vingården Il Palagio

Vinmarken blev inspiceret, inden vi skulle ind og smage på produkterne.

Vel ankommet blev vi vist rundt og fik fortalt lidt om stedets historie, som gik helt tilbage til 1300-tallet og vi så vinkældrene med masser af vinfade i alle størrelser. Der var også et kæmpe olivenoliefad, der kunne indholde 7000 liter olie.

Efter rundvisningen blev vi sat omkring nogle runde

Il Palagios rødvine er fremstillet af 90% Sangiovese, 5% Canaiolo Nero og 5% andre druer.

borde, hvor vi blev vel trakteret med smagsprøver og tilhørende små smagsoplevelser af Toscanas tapas. Deres rosévin var ikke god – den sjællandske vinklub, som vi sad sammen med ved bordet, kunne heller ikke lide den. Jeg vil faktisk kalde den fejlbehæftet, men rødvinen kunne vi godt lide. De der syntes godt om produkterne kunne købe dem i deres lille butik, inden vi atter kørte mod hotellet i Tavarnelle.

Vi ankom til hotellet akkurat som solen brød gennem skyerne, så de fleste fra rejseselskabet, inklusive os selv, gik ned og kastede sig i swimmingpoolen.

Kort efter kom der en byge, og alle flygtede op på deres værelser. Vi lavede en kop kaffe og the og læste lidt inden vi kl. 16.30 skulle afsted igen.

Forinden kom en rigtig heftig byge og vi måtte springe ind fra altanen. Det blæste op og regnen piskede ned, og vi fik et eksempel på subtropisk uvejr. Den store kaffeplet det lige var lykkedes Febber at lave på dugen på altanbordet, blev vasket væk på et par minutter.

Vi fik en rundvisning på vingården inklusiv besøg i de mørke vinkældre, hvor vinene lå lagret på egefade.

Herover er vi bænket sammen med en vinklub fra Sjælland til vinsmagning med tilhørende ost, skinke, pølse og brød. Stemningen blev hurtigt løftet en hel del.

Som vinbonde skulle Febber selvølgelig ud og besigtige vinmarken og teste druernes sødme. Det kunne kun vare få dage før der skulle høstes.

Vingården havde sit eget kapel med en flot altertavle.

Colle val d'Elsa

Colle val d'Elsa – en lille hyggelig bjergby.

Regnen og tordenen var heldigvis holdt op, da vi sidst på eftermiddagen steg ombord på bussen.

Vi kørte en lille times tid til en by der hed *Colle val d'Elsa*, hvor vi skulle spise hos en dansker, der havde en restaurant, hvor de serverede lokale retter. Rebecca, som værtinden hed, fortalte os lidt om de forskellige retter vi skulle have, samt de vine vi skulle smage til.

Først fik vi en tyk grøntsagssuppe som smagte rigtig godt, hertil en god lokal hvidvin, efterfulgt af en spaghetturet, hvortil vi fik en smagfuld Chianti, der dog

manglede noget næse, men smagen er trods alt det vigtigste. Herefter blev der serveret en gang mixed grill; en rigtig god oksepølse, kylling og revselsben af de store modeller. Hertil fik vi alt det lokale friske chiantivin vi kunne drikke, så stemningen blev høj.

Da det var ved at blive mørkt, sagde vi farvel og tak for god mad til Rebecca, og vi gik tilbage til bussen, som kørte os sikkert hjem.

Grith og jeg købte et par dåser øl som vi drak på altanen, alt imens disse ord blev nedskrevet.

Siena

MANDAG DEN 5. SEPTEMBER

Vi stod op kl. 7.45 og spiste morgenmad 8.15. Herefter pakkede vi sammen, tjekkede ud og gik ud til bussen ca. 8.45. Inden ombordstigning var der den sædvanlige morgenmedicinindtagning.

Vi kørte afsted mod *Siena*, men kom ind i en lang kø på motorvejen, så chaufføren valgte at køre af og vi kørte istedet på små landeveje, og med lidt forsinkelse nåede vi til Siena.

Det viste sig (så vi i deres tv-avis om aftenen), at der havde været et pengetransport-røveri. Der var blevet skudt med Kalasnikov-maskinpistoler og motorvejen var blevet spærret i over to timer, så vi var glade for vores chaufførs beslutning.

Vi blev sat af bussen ved det gamle fort og spadserede det sidste stykke op til Siena's centrum.

Det siges at Martin Nyrop, der byggede Københavns rådhus, havde det over 700 år gamle rådhusårn i Siena som idégrundlag. Det er rigtigt, at det også ligner lidt, men så heller ikke mere.

Vi gik en tur rundt i byen og så bl.a. domkirken. Vi kiggede ind; den er stor, flot og prangende, især marmorgulvene imponerede; marmor i forskellige farver er lagt i geometriske mønstre eller danner deciderede motiver.

Vi gik derefter mod den berømte og imponerende rådhusplads, hvor der én gang om året bliver afholdt et hestevæddeløb. Her spiste vi lidt frokost med en lokal øl til.

Vi gik en tur rundt i byen inden vi skulle tilbage til bussen. Vejen fra Siena er meget smuk; blødt kuperet med røde marker (så nu forstår vi virkelig, hvorfor farven hedder Sienarød) og bugtende rækker af ranke cypresser markerer, at her går en vej. På bakketoppe ligger lands-

Piazza del Campo i Siena er udformet som en muslingeskal – som Københavns rådhusplads jo også er blevet. Iøvrigt blev arkitekt Nyrop jo også inspireret af årnet i Siena, da han skulle tegne Københavns rådhusårn.

På pladsen bliver der én gang om året arrangeret et hestevæddeløb.

byer, hvor huse står rundt om kirketårnet skulder mod skulder, eller også ligger der enlige gamle gårde med enkelte cypresser omkring.

Vi skulle have været kørt direkte til en vingård til atter en vinsmagning, men den blev udsat af vinbonden. Istedet kørte vi direkte til vores hotel *Albergo Santa Chiara i Chianciano Terme*.

I Siena ligger den ene isbutik efter den anden og frister med italiensk is i alle farver og med alle smagsnuancer.

Vi fik et udmærket værelse på anden sal mod nord, med udsigt til andre hoteller, men også imellem disse, mod det smukke toscanske landskab.

Vi trak en chianti-vin op, som vi havde købt i Siena. Den mousserede lidt, men smagte ok.

16.30 entrede vi bussen igen for at køre til en vingård cirka 15 kilometer fra Chianciano Terme.

Vejret var let skyet, så smukt var det at se landskaberne undervejs, når solen lagde en del i skygge og resten i skarpt sollys.

Vingården Poderi Sanguineto

Cirka fem kilometer fra vingården blev vi mødt af den kvindelige vært i sin bil. Med en orange klud rakt ud ad vinduet med den ene hånd, advarede hun modkørende bilister mod, at nu kom der en bus, der fyldte hele vejen eller markvejen, som man må kalde den.

På vingården *Poderi Sanguineto* i nærheden af *Montepulciano* blev vi modtaget af tre gæster stillet pænt op på række, samt af værtinderne Dora og Patricia og medarbejderne, der alle var kvinder, selv om et par af dem lignede mænd. Der var en rejsedeltager, der sagde: "Der er kun to af hankøn her og det er hanen og hunden!"

Efter en rundvisning i vinkælderen, hvor de havde flere store ovale slovenske fade, smagte vi tre forskellige vine, en frisk, en lagret, samt en der havde fået længere tid på fad (*Vinbo Nobile di Montepulciano Riserva*) – ganske glimrende.

Herover fortæller værtinden (i blå t-shirt) om vinproduktionen. Til venstre trækkes der vin op, og herunder har vi Grith igang med smagningen.

Montepulciano

Med et glas i hånden nød vi udsigten ud over landskabet fra vingården.

Hertil fik vi små canapeer, med oste og peberfrugt.
 Udsigten fra vingården var helt fantastisk og vi nød vinene og det dejlige vejr – nu cirka 29 grader.
 Vinene smagte godt, men priserne var temmelig høje, så der var ikke så mange der investerede her.
 Tilbage på hotellet i *Chianciano Terme* nød vi et glas Chianti, mens dette skrives.
 Aftensmad kl. 19.30 hvorefter vi gik på cafébesøg.

Dette typiske toscanske landskab ville være flot om foråret, når markerne er lysegrønne. Her i september er alle markerne pløjet og solsikkerne og valmuerne er visnet. Vi må tage til takke med høstklare bumnende vinplanter. Vi må tage herved i forsommeren en anden gang.

TIRSDAG DEN 6. SEPTEMBER

Vi vågnede ved 7-tiden til en flot blå himmel. Efter morgenmaden havde vi en times tid inden vi kl. 9.30 kørte mod den gamle maleriske renæssanceby *Pienza*, som er berømt for Piccorino-oste og for historien om træduken Pinnochio. En flot køretur, som jeg tror måtte være endnu flottere om foråret, når markerne er grønne, eller i juli, når kornet modnes. Nu var markerne bemærkelsesværdigt grå – velpløjede og meget ensartede.

På vejen stoppede vi ved et udkigssted, hvor vi kunne se et typisk Toscana-landskab. Serpentinerveje med cypresser langs vejen. Der var her mulighed for at få en kop kaffe og/eller en bitter ved bussen.

Pienza har cirka 2.200 indbyggere. Den ligger på et højedrag med flot udsigt ud over dalen, Val d'Orcia. Byen har bl.a. været brugt som kulisse for nogle af optagelserne til filmen om "Bryggeren" (Carlsbergs stifter).

Pienza

Pienza er en hyggelig stille bjergby, hvorfra der er en betagende udsigt ud over det toscanske landskab.

Byen blev i 1996 optaget på UNESCO's liste over verdenskulturarv, fordi den repræsenterer et af de første forsøg på at skabe en idealby efter renæssancens idealer, og i vore dage stadig fremtræder i sin oprindelige skikkelse.

Vi gik først en rundtur med Elin (vores gode guide) og havde derefter halvanden times tid på egen hånd.

Vi var blevet lidt sultne, men valgte at droppe frokosten idet vi regnede med, at der var lidt tapas ved den næste vinsmagning. Der lugtede mange steder umiskendeligt af ost, hvilket der jo heller ikke var noget at sige til, da der var mange osteforretninger.

Pienza er kendt for historien om Pinnochio samt for sine Pecorino-gedeoste. Herover et vindue med pecorino-oste der er rullet i aske.

Smalle stille gyder og stræder snor sig rundt i byen

Vingården Fornacina

Vi fortsatte mod den vingård vi skulle besøge, en lille vingård med navnet *Fornacina* ved Montalcina. Vingården ligger i naturskønne omgivelser, omkranset af flotte vinmarker. Fornacina drives af brødrene Simone og Mauro Biliorsi samt danske Janne, der har overtaget vingården efter brødrenes far Ruggero, der producerede første årgang af sine helt egen Brunello di Montalcino i 1981. Før den tid blevet druerne fra gården solgt til de lokale kooperativer.

På Fornacina produceres der i dag tre forskellige vine. Brunello, Brunello Riserva (kun i udvalgte årgange) og Rosso di Montalcino. Produktionen er meget traditionel, hvor lagringen af vinen foregår på 20-35 hektoliters fade, der er produceret af slovensk eg.

Druerne der dyrkes økologisk på de i alt kun fem ha.

Bussen kørte direkte ud i vinmarken og parkerede, og her mødte vi Janne, den danske hustru til vinbonden. Hun fortalte om vingården og markarbejdet, inden vi fortsatte ned i vinkældrene, hvor hun fortalte om vinificeringen.

Herefter var det tid til vinsmagning.

vinmarker er udelukkende Sangiovese. Vinmarkerne er delt i to parceller. Tre hektar der ligger omkring vingården i en højde af 400 meter over havets overflade vendt mod syd og sydøst på den østlige side af bakkedragene i *Montalcino*. De sidste to hektar vinmarker ligger på sydsiden af Montalcino i *Castelnuovo dell'Abate*.

Årsproduktionen er kun på mellem 20.000 og 25.000 flasker fordelt på de tre vintyper.

Fonacinas vine får i dag topkarakterer af vinjournalister verden over.

Da vi ankom blev vi mødt af Janne i vinmarken og bussen blev parkeret mellem vinstokkene. Hun fortalte her alt om, hvordan de dyrkede vinene og drev vingården og, hvordan de efterfølgende gærede og færdiggjorde vinen.

Vi blev efter rundvisning på vingården bænket udenfor

og fik serveret nogle rigtig gode vine. Vi startede med en *Rosso di Montalcino* (100% Sangiovese-drue), der var lagret på fad i 12 måneder.

Derefter fik vi deres *Brunello 2004* og deres *Brunello 2006* efterfulgt af en riserva 2004, som havde fået en tredjegrads i konkurrencen blandt alle Brunello'er (130), og den kom på listen blandt de ti bedste vine i Italien.

Alle var det gode vine, og vi nød dem mens vi kiggede ud over det kønne landskab, og dertil spiste vi nogle brød med pølse og en dejlig ost til.

Inden vi drog af, nåede vi lige at smage et lille glas af deres *Grappa* – som er et destilat af drueskaller og kerner, der bliver tilbage, når vinene bliver pumpet fra skallerne.

De fleste købte vin med hjem, og det gjorde vi også – en kasse med seks *Rosso di Montalcino*. Den var rigtig god.

Som mange andre steder i Toscana bruges der slovenske ovale fad til at lagre vinen i. Som det ses øverst på siden er vinstokkene beskåret efter "Dobbelt Guyot-systemet".

Mange af vores medrejsende havde også købt vin, så der gik lidt tid med at få læsset kasserne i bussen.

Med højt løftet stemning tog vi afsked med værten og kørte tilbage til *Chianciano Terme*.

Efter at have smidt taskerne på værelset sprang vi i swimmingpoolen, og vi tog nogle baner efterfulgt af en times sol på vores altan med en kold øl fra køleskabet.

Ved aftenens fire-retters middag sad vi og fulgte med på mobiltelefonen i landskampen mellem Danmark og Norge i kvalifikationsturneringen til EM. Bendtner scorede to mål, og Danmark vandt 2-0, så stemningen var høj, og vi fortsatte ned på en bar et par hundrede meter nede ad gaden.

Vi sluttede aftenen med et par glas rødvin inden vi hoppede i kanen.

Janne – sød, charmerende, leende og meget talende dansk vinbonde.

Chianciano Terme

ONSDAG DEN 7. SEPTEMBER

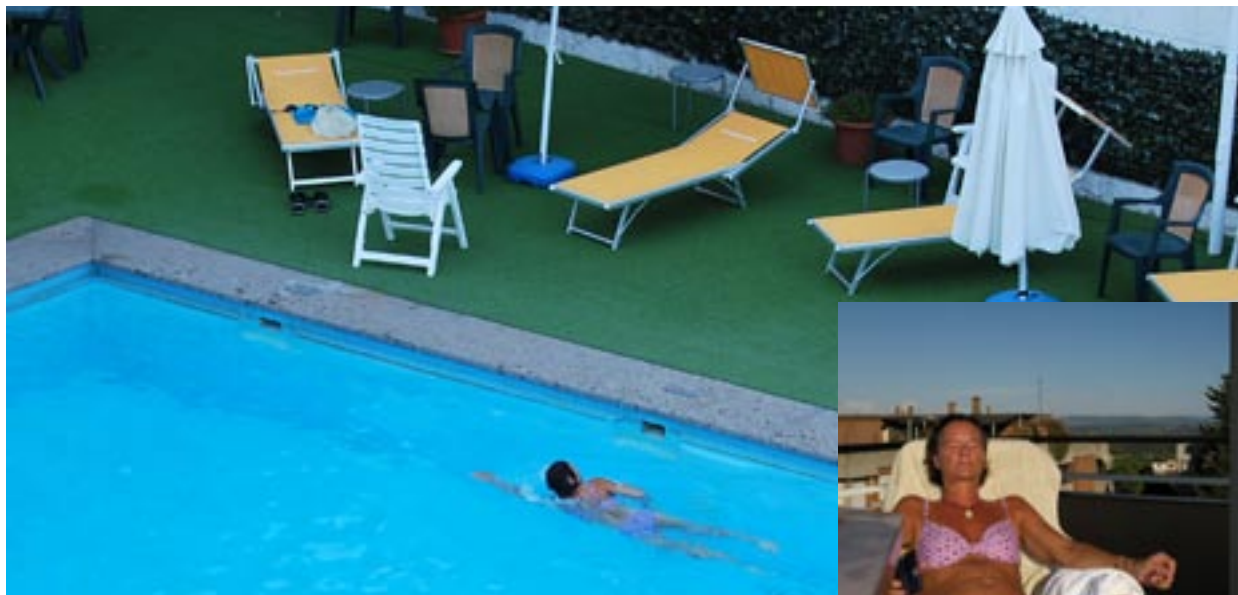
Vågnede til flot vejr. Det var dagen, hvor vi havde fri leg indtil kl. 14.30.

Efter morgenbordet gik vi ned på markedet, som var ret omfattende, stort set alt kunne man købe. Grith prøvede også flere sko og sandaler, men det eneste vi købte var dog en pose oliven og en klase druer.

Vi fortsatte op i den gamle by, hvor vi hos en lille købmand købte en øl og en vand og satte os øverst i byen og nød udsigten. Temperaturen omkring 26 grader var helt perfekt. Herefter gik vi ned i den lokale Coop og faldt for et tilbud på fem liter vin til halv pris. Vi købte to, men da vi skulle betale, måtte vi betale fuld pris, da tilbudet kun gjaldt medlemmer af Coop. Det var dog stadig billigt.

Vi købte også lidt brød og skinke til frokost. Den indtog vi på altanen, da vi kom hjem, og vi smagte et par glas af vinen til. En udmærket vin til prisen.

Vi gik ned til swimmingpoolen og soledede os, badede og slappede af, indtil vi kl. 14.30 igen entrede bussen, for vi skulle afsted til en ny vinsmagning.

På markedet i Chianciano Terme. I baggrunden den gamle by. Vi ville også godt have besøgt det lokale kunstmuseum, idet Febber jo var blevet inviteret af censurkomiteen til at udstille på "Biennale di Chianciano" i 2009 – det fik vi dog ikke tid til, for det lå i den helt anden ende af byen.

Herover hotellet vi boede på i Chianciano Terme. Herunder en gade i byen. Der var en flot udsigt ud over landskabet oppe fra den gamle by. (Se forsiden).

Som det ses herunder, var vi i Chianciano Terme den 7. september 2011.

Vingården Colle Santa Mustiola

Vingården ligger i den sydligste del af Toscana i nærheden af etruskerbyen *Chiusi* og hedder *Azienda Agricola Colle Santa Mustiola*.

Vi fik en rundvisning af værten, han kunne dog kun italiensk, så hans nabo, som var dansker, oversatte. Vi så hans vinkælder, hvoraf en del af den var en gammel etruskergrav. Etruskerne boede her omkring 500 år før Kristi fødsel. Værten Fabio fortalte, hvordan de dyrkede og behandlede vinen. Den skulle efter sigende være en af de bedre i Italien, for værten gik ikke på kompromis med noget. De udtyndede i klaserne på vinplanterne og smed dem på jorden, så der kun hang få drueklaser tilbage lige inden høst. Marken havde et blåligt skær, hvilket viser, at planterne var blevet sprøjtet med et kobbermiddel. Det er tilladt – selv på økologiske brug.

Til selve vinsmagningen fik vi en rosé, som var rigtig god, meget bedre end den vi smagte på den første vingård. Hertil var der et pølse- og ostebord. Herefter fik vi ganske nænsomt hældt lidt rødvin op i store glas. Den hed *Poggio Ai Chiari* og er den eneste rødvin, som produceres på vingården. Den var god – en flot næse, men smagen var måske ikke meget bedre end de billigere vi smagte dagen før, så vi købte ikke noget. Det skal være noget særligt, hvis vi skal give over 160 kr. pr. flaske. Der blev heller ikke solgt en tredjedel af, hvad der blev dagen før.

Ejeren Fabio fortæller i den gamle etruskergrav, hvor han opbevarede vinen.

*Et af de meget brugte store slovenske fade samt masser af barriques med rødvinen Poggio Ai Chiari.
Til højre: Der er linet op til smagning af vinen med tilhørende oste, tørret skinke og brød.*

Guiden Irene og Fabios danske nabo laster vinen ind i bilen, der skulle køre kasserne op til bussen.

Vinen er fremstillet af 97% sangiovese og 3% colorino og har ligget 14 måneder på franske egetræsfade (barriques).

*Smukt i landskabet ligger
Chianciano Terme.
Byen har navn efter de mange
termiske bade, der ligger i byen.*

Vi kørte tilbage til hotellet og tog et glas bællevin og gjorde os klar til gallafesten på hotellet. Her fik vi også serveret rødvinen fra dagens vin-smagning. Middagen var en fire-retters med den sædvanlige pastaret og med en god oksekotelet til hovedret. Til efterretten var der en sød dessertvin; *Vino Santos*.

Der var en musiker med et af de keyboard, der kan spille stort set selv – og det gjorde det. Han sang til, hvilket han ikke klarede særlig godt. Hotelværten kom ind et par gange og sang nogle numre og han gjorde det lidt bedre end musikeren. Tjenerpigerne var nogle søde og morsomme piger, der ikke kunne lade være med at optræde og lave sjov og så grinede de hele tiden. Den ene var rumæner, der lignede en italiener, de to andre var italienere, der lignede rumænere. De forstod virkelig at gøre dagen til en leg, og gæsterne blev smittet af deres gode humør.

De fleste fra rejseholdet var ude og danse lidt til den italienske suppe-steg-is-musik.

Vi sluttede aftenen med øl og vin på vores balkon.

Firenze

*Grith får en briefing fra firmaet.
Tidligere på dagen havde vi ønsket
Natalie tillykke med fødselsdagen.*

TORSDAG DEN 8. SEPTEMBER

Klokken 6.15 bippede vækkeuret, for vi skulle pakke bussen kl. 6.50. Vi havde pakket – så et hurtigt bad og ned med kufferterne. Kl. 7 steg vi på bussen for at køre til Firenze. Her ankom vi kl. 10 og blev sat af ved floden. Vi gik i samlet flok en tur i byen forbi nogle af de berømte pladser og bygninger. Derefter havde vi en god times tid på egen hånd, hvor vi gik en tur på markedet, hvor Febber købte et par bælter. Vi tog også en tur rundt i den permanente store markedshal, hvor man kunne købe alt mellem himmel og jord.

En tur over den berømte bro med bebyggelser på siden (*se forrige side*). Det var oprindeligt slagtere der boede her. Det var praktisk, for så kunne de smide kød- og benresterne ud ad vinduet og ned i floden! I dag er det primært guld- og sølvsmedier, der ligger der. Jeg tror dog ikke, at de smider guld- og sølvrester ned i floden!

Kl. 12 mødtes vi med de andre på en restaurant, hvor vi skulle have frokost med Chianti i bastflaske til. Vores fordomme blev indfriet, Chianti i bastflaske er de dårligste af slagsen. Maden var en pastaret og en svinækødsret. Imens vi spiste, fik vi et foredrag af en meget hurtigt-snakkende dansk pige, der havde studeret kunst i Firenze og blev gift med en italiener og havde fået to børn. Hun speedsnakkede om, hvordan det var at bo i Italien

og om det italienske samfund og familieliv. Hertil lidt personlige kommentarer om Silvio Berlusconi. Ham kunne hun bestemt ikke lide – hvilket vi godt kunne forstå.

Efter frokost havde vi halvanden time på egen hånd, hvor vi gik en tur over den kendte bro. Vi slentrede lidt rundt i de nærmeste kvarterer og gik langs floden ned, hvor vi skulle med bussen igen.

Klokken 15 kørte vi mod byen *Desenzano* ved Gardasøen, hvor vi ankom ved atten-tiden. Vi fik et værelse i tårnet øverst oppe. Desværre var det ikke et værelse med balkon, men der var en fantastisk udsigt over Gardasøen, som hotellet lå helt ud til.

Gardasøen

Desenzano

Der var middag på hotellet om aftenen – lasagne, en svinekødsret og en is med marengs. Vi tog en hel liter kold chadonnay til. Den havde en god frisk smag og var dejlig i varmen. Temperaturen lå mellem 28-30 grader.

Efter maden gik vi en tur rundt og nød den varme aftenluft og så på bylivet. Vi sluttede aftenen med kold øl og et glas vin på værelset.

FREDAG DEN 9. SEPTEMBER

Vi skulle tidligt op, kl. 6.45. Morgenbord allerede kl. 7.15, for lidt i 8 skulle vi mødes lige over for hotellet ved færgen, idet vi skulle sejle en tur på Gardasøen. Det var dog den forkerte færge vi havde stillet os op til, men i sidste øjeblik blev vi af en styrmand hentet hen til et andet skib. Han vidste der skulle komme et selskab og savnede os.

Mens solen stod op over disen, sejlede vi først mod *Lazise*, herefter vinbyen *Bardolino* og fortsatte så mod *Garda*, hvor vi gik fra borde.

Udsigten fra hotellet.

Grith foran vores hotel "Splendid Mayer" i Desenzano.

Garda

Vi sejlede over til Garda – en af de maleriske byer ved Gardasøen med huse i mange forskellige farver.

Livlige gågader med mange turister mellem de farverige bygninger.

Her var der også marked, så vi gik en tur igennem det. Febber købte en voksdug med vindruer på til sit vin-smagningsbord i hans vingård.

Efter en øl gik vi en tur rundt i den smukke by – købte en flaske *Sambuca* og mødtes med de andre kl. 12.

*Huse malet i alle farver er jo
maleriske og charmerende.*

Vingården Fratelli Poggi

Vi blev hentet af bussen og kørt ud til vingården *Fratelli Poggi* fra 1888 i byen *Affi* ved Bardolino.

Damen der viste os rundt talte et meget tydeligt østrigsk-tysk, så vi forstod hvert et ord.

Vi smagte en Chardonnay, som var fin. Herefter en rosé, der ikke var noget særligt og så en kold let rødvin, der var helt uskadelig – nærmest saftvand (11,5%). Så skulle vi smage deres *Amarone*. En kraftig sag på 15% med meget smag, men alligevel med for meget syre. Ikke nogen stor *Amarone*, hvilket flere af de andre medrejsende heller ikke syntes, så der blev logisk nok ikke købt de store mængder. Vi købte heller ikke selv noget.

Til vinen var der en god ost og brød med tørret skinke til. Det gjorde det ud for frokost for os, for vi synes efterhånden at vi havde lagt os godt ud.

Vi kørte med bussen rundt om den sydlige del af Gardasøen tilbage til hotellet i *Desenzano*.

Eftermiddagen gik med en slentretur rundt i byen efterfulgt af et glas øl på en restaurant, der lå lige ud til den lille inderhavn.

Herefter tog vi et glas vin i en park ved vandet. Vi gik op i et pizzeria for at prøve en ægte italiensk af slagsen. Vi valgte at tage den med tilbage til parken og spiste den med en flaske rødvin til.

Aftenen sluttede med en spadseretur i byen.

Herover deres mørke vinkælder med ældre 225 liters egefade – de såkaldte barriques.

Herunder vingårdens gamle vinpresse.

Hjemad mod Danmark

LØRDAG DEN 10. SEPTEMBER

Hvad sker der! Det var vækkeuret der ringede og klokken var kun 6. Men vi skulle tidligt afsted og bussen skulle pakkes kl. 6.30. Vi spiste en sidste gang italiensk morgenmad. Kl. 7.30 kørte vi afsted mod Tyskland.

Solen stod op gennem disen over Gardasøen. Temperaturen var cirka 22 grader. Vi kørte gennem vinområder op mod Brennerpasset. Kl. 9.15 kørte vi ind i Østrig og efter en times kørsel i flot klart vejr kom vi ind i Tyskland.

Vi havde taget mad og rødvin med til frokostpausen. Den indtog vi på en græsskråning ved en rasteplads med flot udsigt over de sydtyske bjergskråninger.

Kl. 17.15 var vi fremme ved vores overnatningssted lidt nord for Nürnberg i en by der hedder *Elsendorf*. Det var et gammelt landsted og bryggeri med navnet *Sternbräu*. Vi fik et værelse i den gamle lade på 2. sal med balkon og udsigt over landsbyen.

Vi smed kufferterne og gik ned i deres biergarten og bestilte to af deres hjemmebryggede øl. Da de var gledet i halsen gik vi op og tog et bad og klædte om til aftensmad i krostuen.

Vi fik suppe og kyllingesnitzel med salat efterfulgt af citronfromage – en udmærket middag.

Efter maden gik vi en tur i landsbyen, som var meget stille. Resten af aftenen tilbragte vi på balkonen med rødvin og et spil yatzy, akkompagneret af *Hansi Hinterseer* i baggrunden. Der var et show med ham på tv'et, så de tyske rammer var i orden. Fuldmånen lyste ned til os i den stille aften.

SØNDAG DEN 11. SEPTEMBER

Vækkeuret ringede kl. 6 (man sover ikke længe på sådan en tur). Vi skulle tidligt op for at komme hurtigt afsted til den sidste lange etape igennem Tyskland. Efter et hurtigt bad var vi nede til et fint tysk morgenbord kl. 6.30. Herefter buspakning og afsted kl. 7.15.

Trafikken gled fint og med diverse pauser gik det friskt mod den danske grænse.

Guiden Elin arrangerede en sidste vinsmagning ved bussen på en rasteplads – til alles glæde.

Grænsen blev nået. Vi handlede lidt i grænsebutikkerne og spiste en tysk *wienersnitzel mit alles*.

Herefter gik det over grænsen mod Kolding, hvor vi skiftede til Københavner-bussen.

I Valby fik vi den sidste taxa, og vi var hjemme i Dragør cirka klokken 23, efter en rigtig god og oplevelsesrig tur med Gislev rejser. *Skål!*

Nr. Nissum
DANMARK
TLF. 97 89 11 45

BW 92 134